

— Na igen. Hát persze. Tudod, úgy kell eljőnnöd, mintha iskolába mennél. Reggel 8-ra biztosan mi is elkészülünk.

— Nem baj, ha nem lesztek készen. Én majd segítek.

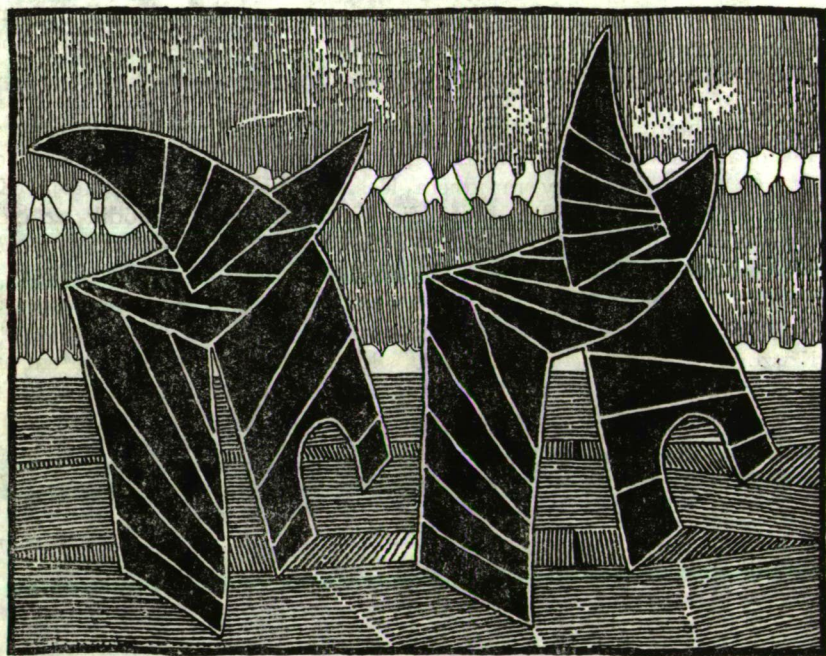
— Várj csak. A kalapot vidd magaddal. És ezt a pénzt is. Reggel vegyél ennivalót a Bányászboltban. Az útra. Csokoládét is vehetsz. Jó éjszakát, szép álmokat, kis bohóchercegnőm!

— Neked is, Kisbáldió.

Másnap a padláson csak a kopott aranyozású tükrös szekrény fogadott. És a nagy csöndben mindenütt az ő nyomuk. A tükrökre festve gyors mozdulatokkal egy bohócarc. Nem nevetős. És nem volt rajta kalap. Csak a festék az asztalon. És én nem rajzoltam oda a kalapot.

Pedig tudtam, hogy azt szeretné.

De nagyon fáj a kezem a nehéz aktatáskától.

SZENTI ERNŐ GRAFIKÁJA